

си, която въ слѣдствие го чака. »

Добрѣ, добрѣ, отговори старецътъ, тогава немисляхме за такова нещо, нето бѣ тва причината на умилюстивяніето ны, съ всичко тва не трѣба да ся съмневаме за истиннѣтъ на тія думы. » Бади милостивъ и ще ся помиловащъ. » —

Марія влѣзе въ къщѣтъ. Празната стая, въ която работеше Отецътъ й и мѣстото му й нанесоха прескрѣбны въспоминаніята. Обиде градинѣтъ и поздравляваше като вѣхи познайници всѣкоя увощка посадена отъ отеческитѣ й рѣцѣ а особенно, исправися предъ едик малкъ, покритъ отъ цвѣтъ и каза:

„Ахъ! колко е кратко чловѣческото сществованіе. Той умира, а цвѣтата които е посѣдилъ живѣять. » Съдна да си почини подъ сянка, там гдѣто минаваше съ отецътъ си, най щастливитѣ минути, и като глѣдаше около си градинѣтъ, която отецътъ й бѣ разработилъ съ потъ на лицето си, стори й ся като че ще го види пакъ, и проля горчивы слѣзы отъ прескрѣбното тва въспоминаніе. Нѣ като ся смисли, че той ся нахождаше на мѣсто блаженно, и че ся възнагради за добрыгѣ си на земята работы, утиши ся сърдцето й.

Всякъ годинъ презъ пролѣтътъ, Марія дохождаше въ Евхбургъ съ Амаліѣ и родителитѣ й, за да премине тамо нѣколко седмицы. Обичана и почитана отъ сѣкиго, наслаждаваше ся съ щастливъ животъ. Едик сутрѣнъ, двѣтъ млади се-